

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Commentariorvm, Ac Dispytationvm, In Tertiam Partem Divi Thomae. Tomi Qvinque

Qui Est Primvs De Sacramentis: In Qvo Ea Continentvr, Qvæ Post
Præfationem Indicantvr

Suárez, Francisco

[Köln], 1619

2 Obligatio ministri confirmationis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-93807](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-93807)

Con. Triā.

Ben. Victoria Nauar.

Confessione vero non solum non est præceptum, verum potius consultius est, vt confessio præcedat, si homo habeat materiam eius, vt supra dictum est, & habetur in cap. Vt ieiunij, de Consecr. d. 5. de Ordine vero dubitari non nihil potest: nam in Concilio Trident. sessio. 23. cap. 4. prohibetur prima tonsura initiari, qui Sacramentum Confirmationis non suscepit: sed ibi non imponitur censura, neq; verbum, quod rigorosum præceptum indicet: & ideo huiusmodi omisio non erit peccatum, saltem mortale, vt docet Soto in 4. d. 7. art. 3. conclus. 3. & d. 24. q. 1. art. 4. Victoria in Summa num. 48. Nauar. cap. 22. num. 9. qui idem censet de conferente Ordinem, vel ipsummet Sacramentum Confirmationis, cum ipse confirmatus non sit.

SECTIO II.

Ad quid obligetur minister huius Sacramenti.

Triplex minister obligatus.

Est vltima sententia in materia.

Arguitur Syluester.

Quidam dicunt omnia Confirmationis non esse peccatum mortale.

Obligatio.

Adem fere triplex obligatio, seu præceptorum ratio, quam circa suscipientem consideramus, potest, seruata proportione, in ministro reperiri. Primum ergo præceptum est affirmatiuum de exercendo hoc ministerio, & hoc modo obligantur Episcopi in suis dioccesibus aliquoties opportunis temporibus ministrare hoc Sacramentum, ratione sui muneris & officij. Vnde grauius peccare possunt contra hoc præceptum, si multo tempore hoc negligenter omitant, vt notarunt Angelus, verbo, Confirmatio diuina, num. 1. & Syluester, verbo, Confirmatio diuina, num. 2. quia, cum si pastor teneatur pascere oves, non solum in his, quæ ad Ecclesiam, & membrorum eius singularem utilitatem à Christo sunt instituta; quæ proinde ab ipsis omnibus iuste possunt desiderari, & exigi, vt supra diximus agentes de Sacramentis in genere, & infra etiam dicemus de Sacramento Eucharistia, &c. confessionis: est enim in hoc Sacramento eadem, vel maior ratio quia, & magnam perfectionem gratia confert, & semel tantum in vita recipi potest. Si autem Episcopus per seipsum huic obligationi satisfacere non potest commode, satis erit, si ministerio alterius Episcopi adiuuetur; quia ad ouium utilitatem parum refert, quod per se ipsum, vel per alium hoc Sacramentum administret. Secundum præceptum est, aut negatiuum, aut affirmatiuum conditionatum, seu quoad specificationem actus, scilicet valide & rite conferendi hoc Sacramentum, quando illud ministrat: quæ obligatio communis est in omnibus Sacramentis; & ideo nihil fere addendum occurrit, nisi quod hinc nasci-

tur specialis obligatio non iterandi hoc Sacramentum: quia, cum iteratur, nullum est, vt supra ostendimus. Occurrit tamen statim quaestio supra tractata, an Episcopus voluntarie iterans hoc Sacramentum, maneat irregularis. Cui negatiue respondendum est, sicut de suscipiente Sacramentum respondimus, quod docet iisdem authores ibi citati, & propter idem fundamentum: quia huiusmodi irregularitas non est in iure expressa: imo (quod ego legerim) nulla censura, vel poena est in iure data ratione huius delicti: nam in cap. Dicitur est, de Consecrat. dist. 5. non est sermo de conferentibus; sed de suscipientibus iteratam Confirmationem; & nullus est alius textus, in quo poena aliqua propter hanc obligationem imponatur.

Non sit irregularis Episcopus, qui iterat hoc Sacramentum.

Tertium præceptum, quod negatiue etiam potest explicari, vel affirmatiue conditionaliter, seu quoad specificationem actus, est, non solum valide, sed etiam digne administrandi hoc Sacramentum, & vitandi omnem irreuerentiam eius. Et huc in primis spectat debita dispositio, & sanctitas ministrantis iuxta generalem doctrinam de sacramentis: hic enim nihil speciale occurrit. Ad hanc etiam obligationem pertinet vsus conuenientis materiae & formæ, in quo solum illud specialiter aduertendum occurrit, cadere, scilicet ab huius præcepti obligatione, vt Confirmatio non conficiatur ex veteri chrismate, sed ex nouo illius anni: esset enim graue peccatum sine urgente necessitate illa materia vti: vt constat ex epist. 1. Fabiani Papæ, & ex cap. Si quis de alio, de Consecrat. distinct. 4. vbi est sermo de vnctione chrismatis, quæ fit in baptismate: est autem maior ratio de vnctione Confirmationis: atque idem colligitur ex cap. Quoniam, de sentent. excomm. in 6. vt ibi Glossa notauit. Præterea ad hoc præceptum reducitur obligatio ministrandi hoc Sacramentum cum debita solemnitate, caeremonijs ac circumstantijs requisitis, ita vt detur tempore opportuno, loco decente, & cum alijs tribus supra numeratis præcedentibus disput. sect. 2. quæ obligatio grauior, aut leuior esse poterit pro materiae qualitate. Tandem ad hoc præceptum reducitur obligatio confirmandi tantum in propria diocesi, & personas sibi subditas; nam confirmare eos, qui sunt alieni iuris, aut in aliena diocesi sine facultate debita, esset illegitima administratio in hoc Sacramento, & graue peccatum, vt ex superius dictis constat; & docet Paludan. in 4. dist. 7. q. 4. Syluester, verb. Confirmatio diuina, q. 5. qui merito aduertit, nullam censuram esse ipso iure impositam propter hanc culpam, neq; etiam propter illam irregularitatem incurri; quia non est in iure expressa.

Obligatio.

Vt chrismate veteri sit ne urgente necessitate, esset graue peccatum. Fabianus.

Paludan. Syluester.